

Şopârla

ALEX PETRE POPESCU

smart PUBLISHING

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**POPESCU, ALEX PETRE**

Sopără / Alex Petre Popescu. - București : Smart Publishing, 2017

ISBN 978-606-8956-06-0

821.135.1

Copyright © 2017 Alex Petre Popescu
Toate drepturile rezervate.

Copyright © 2017 Smart Publishing

Redactor: Delia Petrescu

Tehnoredactor: Liviu Stoica

ISBN 978-606-8956-06-0

București 2017

Atunci mi-am dat seama că doar ura mă mai ține în viață. E singurul motiv pentru care sunt aici. Singurul lucru care mă ajută să mă dau jos din pat, să mă spâl și să ies pe ușă, în loc să rămân prăbușit pe saltea, așteptând sfârșitul, al meu și al tuturor. Nu în sensul că mă împiedică să mă sinucid. N-aș face asta, structura psihică nu-mi permite. Sunt genetic predispus să nu cedezi niciodată, să mă târâsc mai departe, așteptând ca situația să se schimbe brusc, fără nicio explicație. Asta nu înseamnă că sunt optimist, și în niciun caz puternic. Am doar un nivel ridicat de toleranță. La eșec, la dezertăciune, la rău.

Aș supraviețui și fără ură, la fel cum o fac și ceilalți, dar n-aș avea aceeași dorință de a trăi. Mă ține în viață la modul absolut, mă face să aștepț zina de mâine cu speranță. De mai bine pentru mine sau de mai rău pentru alții, e exact același lucru oricum.

Mă uit la ei și simt că-i urăsc ca pe mine însumi. Pe fiecare în parte și pe toți la un loc. Aș putea să intru în detalii, să explic, în cel mai mic amănunt, ce mă face să le doresc moartea, în ce ordine și cât de dureroasă. Poate ai vrea să citești asta, poate și s-ar părea distractiv. Din păcate, nu consider că merită vreunul dintre ei să depun un astfel de efort. Cu excepția lui. Pentru el aș putea face o excepție, din simplul motiv că-l urăsc cel mai tare. Oricum, nu e mult de spus.

Ai întâlnit vreodată pe cineva care seamănă cu tine atât de tare, încât te enervează simpla lui prezență? În cazul meu, ăsta

e el. Îi aud ironiile tăioase, îl văd cum privește în jur nepăsător, cum încearcă să ne arate că nu suntem suficient de buni pentru el. I-aș pune mâinile în jurul gâtului și aș strângе tare, până când i-ar pieri de pe chip zâmbetul ăla sarcastic. Ca într-o scenă din *Fight Club* în oglindă, în care l-am ucis crezând că nu e real și s-a dovedit că era. Pentru aşa ceva, sistemul te închide. Te închide doar dacă era real, asta e partea absurdă.

Mă întreb dacă și el simte la fel. Așa ar trebui, de vreme ce semănăm atât de bine. M-aș bucura să știu că și el mă urăște, ar fi o confirmare că nu e nimic în neregulă cu mine, ci doar c-am pierdut loteria genetică. După cum am zis, am o toleranță ridicată la eșec. Greșelile, în schimb, nu le duc prea bine. Gândul că puteam face mai mult și, dintr-un motiv sau altul, n-am dat totul, îl suport cu greu. Sunt mereu pregătit de înfrângere, cât timp nu vine din cauza mea. Pe scurt, sper că și el mă urăște. Nu mi-a arătat niciodată vreun semn, aşa că n-am de unde să știu. În definitiv, e mai mult problema lui.

S-au ridicat toți în picioare, zâmbind. Probabil a fost o ședință reușită. Sau doar se preface, se chinuiesc să mențină iluzia că nu suntem plătiți degeaba. Dacă ar sta și ei tăcuți, cu privirea pierdută, unde s-ar ajunge? N-o să aflăm niciodată, se va găsi mereu cineva să-i fie frică de liniște. Nu spun că n-are motive, pericolul nu face zgromot. Ești mai în siguranță când vorbești, când râzi, când glumești. Chiar și artificial.

Eu nu trebuie să mă prefac. Zâmbetul meu e sincer. Am avut o revelație, viața mea va fi mai ușoară. N-aș zice mai fericită, nu m-aș duce atât de departe. Fericirea e pentru copii și nebuni. Am fost și eu, odată, un copil nebun. Nu eram fericit. În realitate, lucrurile nu sunt aşa de simple ca-n filme. Citatele sunt doar niște cuvinte pe care le dăm de la unii la alții, încercând să ne facem speranțe. Cine știe, poate o să scriu și eu o frază care să-ți sună bine. O s-o repetă în gând, o să ți-o tatuezi pe antebraț, o s-o postezi pe Facebook. Poate, la un moment dat, chiar o să ai ocazia s-o pui în aplicare. O să-ți distrugi viața și eu o să râd. Un râs sincer, zgomotos, de om care nu vede bine sau rău, corect

sau greșit, adevar sau minciună. Doar iubire și ură. Din păcate, pe prima n-am cunoscut-o niciodată, nu sunt sigur că există.

Diana se oprește și ridică ochii spre mine, de parcă textul pe care tocmai l-a citit ar fi trebuit să-mi provoace o reacție puternică. Sau să mă lase fără reacție, cu ea nu poți ști niciodată. Nu mă pricep la femei. Mi-a zis-o atât de des, încât am început să cred, orice ar însemna asta. Își mută privirea la loc în monitor, înainte să iau o decizie. Fac și eu la fel.

— A scris-o aseară. Simt cum mi se face pielea de găină... Șocant, nu?

Nu chiar. Linea e ziua favorită a sinucigașilor. Deși femeile încearcă mai des, bărbații au de cinci ori mai multe șanse să reușească. Asta pentru că tind să aleagă metode rapide și eficiente, precum colegul nostru Andrei. Fostul nostru coleg, în lumina noilor informații.

Desigur, pentru Diana statistică e irelevantă. Faptul că Andrei Rădulescu, contabil, a sărit în gol de la etajul zece este un eveniment șocant. Îl cunoștea din vedere, poate au și vorbit de câteva ori, are cel puțin o prietenă care a dansat cu el la petrecerea de Crăciun a companiei. Cu cât tragedia e mai aproape de tine, cu atât devine mai reală. Empatia îți întunecă mintea, când îți se pare că ai putea fi tu următorul. Depresia ne afectează pe toți. Åsta e cuvântul pe care-l vor folosi specialiștii: depresie. Înseamnă că n-au găsit nicio explicație. N-avea probleme cu drogurile, datorii la cămătarii, iubiri neîmplinite, boli incurabile. Era doar un simplu contabil, venea la birou dimineață și pleca seara. Să presupunem că în el se ascunde un nebun periculos? Să ne bucurăm că s-a dus fără să-i ia și pe alții cu el? Ar fi păcat, când o putem explica prin depresie. Un moment de rătăcire, o greșală, o întâmplare, o neînțelegere. Există trataamente, o putem preveni cu un pumn de pastile. Diana e șocată acum, dar la noapte va dormi ca un prunc.

Poate șocant e că zeci de oameni îi citesc azi blogul, deși ieri nu știa nimeni de el. Mâine vor fi mii, dacă presa va prelua

știrea. Ce au morții de zis e mai important, parcă ar fi vorbe de dincolo, nu ultimul delir al unei minți rătăcite.

A trecut aproape un minut de tacere. E tot cu privirea în ecran și nu știu dacă așteaptă ceva de la mine. Decid să spun primul lucru care îmi trece prin cap.

— Toți cei care se sinucid sărind de la înălțime regretează decizia încă din primele secunde, conform studiilor pe supraviețuitori.

Aceași senzație o am și eu, imediat ce îmi aud cuvintele. Sinuciderea socială e mai rea decât moartea. Sunt sigur că Andrei ar fi fost de acord cu mine, poate de-aia a și sărit.

— Așa e. Cred că știa și el că face o greșală. Dacă unul dintre noi și-ar fi dat seama cum se simte, l-am fi putut salva.

Oamenii sunt predispuși să audă ce vor, chiar și compasiune în vocea mea, mereu impersonală ca a unui disperat, oricără m-aș strădui să-o controlez. Diana s-a obișnuit cu ea și totul îi sună firesc, orice aş spune. Am reacționat bine la tragedie. Suficient cât logica ei să ne scoată nevinovați pe amândoi.

— Dar cum să-ți dai seama de așa ceva!? Nici nu mă gândeam... Era mereu vesel, vorbea cu fetele, râdea... Am auzit că mergea la psiholog, omu' ăla n-o fi văzut nimic ciudat? Cine știe, poate ținea totu' în el, nu vorbea sincer nici cu psihologul.

Sectorul financiar e pe locul doi ca rată de sinucideri. Doar medicii își iau zilele mai des, și de-ăstia n-avem pe aici. Dacă ar ține de mine, la contabilitate aş pune gratii la geamuri și mesaje de avertizare pe pereți. Poate am evita astfel de zile, în care Diana necesită eforturi suplimentare. Peste o oră plec în pauza de masă. Până mă întorc, subiectul e consumat. Peste două ore pot reveni liniștit la rapoarte.

2

Toată ziua m-am gândit la sinucidere. Am ajuns la concluzia că nu sunt în pericol, cel puțin nu acum. Am prea mult de pierdut, și starea mea psihică e bună. Chiar și într-un moment de rătăcire, e imposibil să mă duc atât de departe. Nu am nici motive, nici tendințe, nici comportamentul unui om care încearcă să se autodistrugă. Totuși, mi-am propus să fiu precaut. La fel de sigur pe el se simțea și contabilul pe care l-au dezlipit de pe pavaj azi-dimineață.

Mi se întâmplă rar așa ceva. În mod normal, aş fi trecut peste eveniment fără să-i dau importanță. Nu știu ce e diferit acum, dar a trezit în mine un sentiment de nesiguranță, greu de definit. O frică de mine însuși, de neputința mea din viitor de a vedea lucrurile clar, de parcă eu din prezent sunt cea mai bună versiunea a mea și toate care vor veni după o să distrugă ce am construit. E absurd, bineînțeles. Sunt cel mai rațional om pe care-l cunosc. Atât de rațional, încât aş sări de pe bloc doar dacă mi s-ar părea o soluție logică. Dacă viața mea, privită obiectiv, n-ar merita păstrată. Cred că e mult mai probabil să omor pe altcineva, pe oricine altcineva, eu aş fi ultimul pe listă.

Nu văd asemănări între mine și Andrei Rădulescu. Poate doar decizia de a ne ține gândurile pentru noi. De altfel, ceva comun, mai ales pentru un angajat într-o corporație. Diferențele sunt însă evidente. Eu sunt nevoit să simulez

interesul, pe când el făcea eforturi să-l tempereze, să-și țină nebunia sub control. Am ajuns să jucăm același personaj amândoi, dar am pornit din direcții opuse. El n-a făcut față. Dacă universul a organizat un casting secret pentru rol, l-am câștigat.

Nu știu câte ore am pierdut cu privirea în monitor, dând click-uri la întâmplare. E deja șapte și Diana se preface atență la un dosar, deși ar trebui să-și ia geanta și să plece acasă. Mă urmărește cu coada ochiului, pe cât de discret e în stare. Probabil face asta de mult, e evident că aşteaptă ceva, un moment oportun. Nu am de ce să amân inevitabilul.

— Sper că n-ai de gând să stai peste program, dai un exemplu negativ.

Diana zâmbește larg, mai mult pentru că obosise să se prefacă, decât ca o reacție la cuvintele mele. Sau, cine știe, poate chiar i s-a părut suficient de amuzant, nu avem același gen de umor. Închide dosarul și rămâne cu mâinile relaxate pe copertă, încă nehotărâtă.

— Ar trebui să stau, n-am prea făcut nimic azi. Am fost văriște toată ziua...

Apucă dosarul cu mișcări lente, se ridică de pe scaun și îl aşază într-un raft din colț, unul pe care eu nu l-am atins niciodată. Rămâne acolo, cu spatele la mine, zeci de secunde, aparent fără niciun motiv. Când se întoarce cu fața, mă privește intens, fără să fie agresivă, doar hotărâtă.

— Vreau să-ți spun ceva... N-am mai spus nimănui.

Știi ce urmează și regret că n-am evitat momentul. Diana e o fată cuminte, îngrijită, cu aspect fizic peste medie, suficient de intelligentă să poarte o conversație. Într-o altă situație, alte împrejurări, ar fi putut face parte din planul meu pentru o viață mai bună. Acum însă mi-ar complica-o. E prea târziu să-i mai opresc declarația de iubire, pot doar să gestionez situația cu calm. Să fac în așa fel încât, mâine, lucrurile să fie la fel ca azi. Sau cel puțin amândoi să ne prefacem că sunt.

— Ce a făcut Andrei astăzi, am încercat și eu... demult, nu acum, acum sunt bine. Nu mă mai gândesc la asta deloc, stai liniștit. Dar mi-am adus aminte... și e un sentiment ciudat. Mă sperie într-un fel, ce era să fac, ce prostie... Nu cred că vrei să auzi aşa ceva, îmi pare rău că îți-am zis. Simțeam nevoie să-o spun cu voce tare. Tu mă ascultă mereu.

E rândul meu să zâmbesc. Pare o reacție normală la complimentul ei sincer, nu trebuie să-mi ascund bucuria că e vorba de sinucidere și nu de iubire.

— Sunt aici oricând ai nevoie. La sfaturi nu mă pricepe, dar cu ascultatul cred că mă descurc.

Știu să ascult, mi se spune des. De obicei de către femei, de obicei în situații ca asta, când se simt vulnerabile și încep să-și spună secretele și apoi se simt vulnerabile pentru că și-au spus secretele. Dacă rămâi fără reacție și doar le încurajezi să continue, fie cu o privire interesată, fie aruncând câteva cuvinte de aprobare, se consideră că ești un bun prieten. Pare simplu, dar sunt atâtea moduri de a eșua. S-o compătimești atunci când vrea să-o admiră, să-o încurajezi când caută motive să renunțe, să-i găsești scuze atunci când știe că e vinovată. Pentru mine, e ca un talent nativ. Sunt atât de expresiv, încât poți citi pe fața mea orice. Când pot vedea orice, oamenii văd ce vor.

Funcționează și acum. Diana pare că a scăpat de o povară, mă privește ușurată, cu recunoștință chiar. Din păcate, asta o va face să vorbească în continuare, e prețul pe care îl plătesc cei care știu să asculte, pentru a-și păstra reputația.

— Îți jur că uităsem complet. S-a întâmplat acum patru ani, dar pare că a trecut mai mult, mult mai mult. Fata aia care se urcase pe marginea balconului n-are nicio legătură cu mine. Îmi amintesc la ce mă gândeam, cât de tare mă dorea totul, cât mă uram, cât de inutilă mă simțeam... Îmi amintesc perfect însă nu înțeleg. Nu știu cum să-ți explic, parcă i s-a întâmplat altcuiva și eu doar am salvat-o, am convins-o să nu sară.

Diana zâmbeşte iar, de data asta altfel, amar, cu indulgenţă, nu ştiu dacă e faţă de mine, faţă de ea, sau de sora ei greamăńă şi sinucigaşă.

— N-a fost deloc aşa. A fost... am vrut să sar, asta e adevarul. M-am aşezat pe margine, am privit în jos, am căutat motive să mă opresc şi n-am găsit niciunul. Am vrut să sar, doar că n-aveam curaj. Așteptam o secundă de curaj, cât să m-aplec puțin înainte. Cred că fi venit până la urmă...

Orice aş spune acum, ar fi nepotrivit. Trebuie să o las să-şi revină singură, să îşi spună povestea în ritmul ei. Nu mă grăbesc, ştiu cum se termină.

— Îmi amintesc că mă gândeam la înălŃime, dacă sunt suficient de sus. Mi-era frică să nu rămân întinsă pe jos, în viaŃă, şi oamenii să se strângă în jurul meu curioş. Mi se părea mai rău decât moartea. Poate de-asta am ridicat privirea... Şi atunci am văzut-o. Stătea la geam şi se uita direct la mine, din blocul de lângă, cred că eram la acelaş etaj. Avea cinci-şase ani, poate şapte, era doar ea, singură. Şi se uita la mine, speriată, la fel de speriată ca mine... M-am mişcat puŃin, nu ştiu de ce, stăteam de mult în poziŃia aia. FetiŃa a crezut că o să cad şi şi-a dus mâinile la ochi. I-a acoperit cu palmele, cum fac copiii când nu vor să vadă ceva. A rămas aşa, ferindu-se de mine, de parcă eram un coşmar... Am izbucnit în plâns, m-am retras uşor în balcon şi m-am prăbuşit pe jos. Am plâns încontinuu, ore în sir, dar n-am mai încercat niciodată. De fiecare dată când îmi veneau gândurile alea, o vedeam, fetiŃa cu mâinile la ochi... Şi plângeam mereu, în loc să-mi fac rău plângem. N-am vrut să-o sperii, n-am vrut să fac rău nimănui, doar mie.

Diana a terminat propoziŃia în lacrimi. Îşi Ńine capul apelat şi o mâńă la ochi, la fel ca fetiŃa salvatoare. Nu-mi dau seama cât de tare plânge, dar se Ńine singură pe picioare. Mă uit la ceasul de pe monitor. Încă nu e nici şapte jumate. Până la opt sunt prinŃi aici, în biroul sinucigaşilor. Spatele

mă doare de la scaunul rigid şi mi-e sete. Mă ridic greoi, îmi ocoleşti masa de lucru şi o cuprind pe Diana în braŃe. E moale şi caldă, îi simt lacrimile cum îmi udă cămaşa. Rimelul pătează, dar e prea târziu acum. E cazul să spun ceva, înainte să-i las o impresie greşită.

— O să fie bine.

Nu e mare lucru, dar pare să fie suficient. O aud cum râde înfundat, printre lacrimi. Se sprijină pe mine şi mă strâng mai tare. Nu ştiu dacă o să fie bine, nu ştiu nici măcar ce s-ar putea întâmpla ca să fie bine. E puŃin important, oamenii au nevoie de încurajări, nu de logică. Pentru oamenii obişnuiŃi e chiar periculoasă, îi face să se arunce de pe clădiri.